

ÎN C H E I E R E

22 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Oficiul teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat,

în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat împotriva Consiliului orașenesc Codru, intervenienții accesorii Cangaș Sergiu și Cangaș Ina cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016

c o n s t a t ă :

La data de 23 decembrie 2014 Oficiul teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului orașenesc Codru cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin decizia nr.3/10 din 02 octombrie 2014, s-a transmis lui Cangaș Sergiu (în devălmășie cu Cangaș Ina), coproprietarii apartamentului privat, în urma vânzării-cumpărării la preț normativ, a 45,13% din terenul cu suprafața totală de 0,0268 ha, nr. cadastral 0131126083, din str. Costiujeni nr.5/10.

Susține că, urmare a efectuării controlului de legalitate a deciziei menționate, prin notificarea nr. 1304/OT4-1937 din 17 noiembrie 2014 a solicitat pîrîtului abrogarea deciziei notificate, ca fiind emisă contrar legislației.

Solicită anularea deciziei Consiliului mun. Chișinău nr.3/10 din 02 octombrie 2014.

Prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 23 februarie 2015 s-a atras în calitate de intervenienți accesorii Cangaș Sergiu și Cangaș Ina.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 22 decembrie 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată, ca fiind nefondată.

Prima instanță a reținut că, procedura de transmitere a terenului aferent apartamentelor a fost efectuată fără abateri de la lege, iar acordul vecinilor în cazul dat nu este prevăzut de lege, dat fiind faptul că dreptul vecinilor, prin decizia contestată nu se încalcă, ultimii neavînd careva obiecții în acest sens.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016, s-a respins apelul declarat de Oficiul teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, s-a menținut hotărîrea Judecătoriei

Centru mun. Chișinău din 22 decembrie 2015.

La data de 21 iunie 2016, Oficiul teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2015 solicitând admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele inferioare au interpretat și au aplicat eronat normele de drept material, referindu-se la prevederile art. 8 din Regulamentul cu privire la modul de transmitere în proprietate privată a loturilor de pământ de pe lângă casă în localitățile urbane, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.984 din 21 septembrie 1998 (în continuare – Regulamentul cu privire la modul de transmitere în proprietate privată a loturilor de pământ de pe lângă casă în localitățile urbane), prin care susține că, Toma Tamara a privatizat altă casă de locuit și terenul aferent acesteia cu suprafața de 0,067 ha, numărul cadastral 0131126098, situată pe adresa str. Costiujeni nr.5/10a, or. Codru.

Susține că, la baza deciziei contestate nu se regăsesc acordul vecinilor pentru transmiterea în proprietate a lotului de pământ și nici cota-parte ideală a fiecărui proprietar, iar instanțele inferioare au soluționat problema drepturilor unor persoane neantrenate în proces, interesele cărora sunt atinse prin actul judecătoresc de dispoziție.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că

aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen reieșind din faptul că decizia recurată datează cu 12 mai 2016 (f.d.94-101), iar cererea de recurs fiind depusă la data de 21 iunie 2016 (f.d.104-106), prin urmare calea de atac a fost exercitată în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele inferioare au interpretat și au aplicat eronat normele de drept material, referindu-se la prevederile art. 8 din Regulamentul cu privire la modul de transmitere în proprietate privată a loturilor de pământ de pe lângă casă în localitățile urbane, prin care susține că, Toma Tamara a privatizat altă casă de locuit și teren aferent acesteia cu suprafața de 0,067 ha, nr. cadastral 0131126098, situată pe adresa str. Costiujeni nr.5/10a, or. Codru, nu pot fi reținute, deoarece art.321 alin.(2) din Codul civil prevede că, în cazul bunurilor imobile, dreptul de proprietate se dobândește la data înscrierii în registrul bunurilor imobile, cu excepțiile prevăzute de lege, iar art.37¹ alin.(1) din Legea nr.1543 din 25 februarie 1998 cadastrului bunurilor imobile stipulează excepția prin care, dreptul de proprietate este valabil fără înregistrarea în registrul bunurilor imobile dacă provine din succesiune, accesiune sau vânzare/transmitere silită ori este dobândit prin efectul unui act normativ, prin expropriere sau în temeiul hotărârii judecătorești ori actului executorului judecătoresc. Excepția dată se aplică și dreptului de proprietate confirmat de titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren eliberat la atribuirea gratuită a terenurilor.

La caz, nu este relevant acordul vecinilor, reieșind din normele citate mai sus, or legislația prevede expres modul de dobândire a dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile.

Alegațiile recurentului precum că, la baza deciziei contestate nu se regăsesc acordul vecinilor pentru transmiterea în proprietate a lotului de pământ și nici cota-parte ideală a fiecărui proprietar, iar instanțele inferioare au soluționat problema drepturilor unor persoane neantrenate în proces, interesele cărora sunt atinse prin actul judecătoresc de dispoziție, Completul nu le poate reține deoarece art. 366 alin.(1) din Codul civil prevede expres că, în cazul în care dreptul de proprietate aparține concomitent mai multor persoane fără ca vreuna dintre ele să fie titularul unei cote-părți ideale din bunul comun, proprietatea este comună în devălmășie. Respectiv, stabilirea unei cote-părți ideale din bunul imobil nu era necesar reieșind din esența instituției proprietății comune în devălmășie.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 parag. 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Oficiul teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Oficiul teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan